

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

R. S., narozená dne xxx

Bytem xxx, xxx

zastoupená JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem

sídlem Karlovo náměstí 28, Praha 2

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra

Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. 3. 2015, č.j. MV-170516-4/VS-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 27. 11. 2014, č. j. VS-3037/835.3/2-2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), ve věci žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky, do které zahrnula i svou nezletilou dceru.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobkyně požádala dne 19. 12. 2012 o udělení státního občanství České republiky dle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), pro sebe a svou nezletilou dceru. Jedná se o opakovanou žádost, předchozí žádost byla zamítnuta dne 31. 5. 2012 pro neplnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žalobkyně a její dcera mají v České republice přiznanou mezinárodní ochranu formou azylu od roku 2003, dcera žalobkyně se zde dne 10. 2. 2002 narodila. Na území rovněž pobývá manžel žalobkyně a její další dvě děti, všichni s udělenou mezinárodní ochranou.
4. V průběhu řízení žalovaný z podkladů zjistil, že žalobkyně opakovaně porušovala povinnost hradit řádně a včas pojistné, resp. zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění dle příslušného právního předpisu, na což byla upozorněna již v řízení o její předchozí žádosti. Dle vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 7. 5. 2014 činil stav účtu žalobkyně ke dni 8. 9. 2008: - 2 160; ke dni 8. 6. 2009: - 4 902; ke dni 8. 1. 2010: - 6 984; ke dni 8. 6. 2010: - 3677; ke dni 8. 2. 2011: - 2 145; ke dni 9. 5. 2012: - 1697,00; ke dni 8. 6. 2012: - 3394,00; ke dni 10. 6. 2013: - 150,00; ke dni 8. 8. 2013: - 150,00; ke dni 9. 9. 2013: - 1898,00; ke dni 8. 10. 2013: - 3646,00; ke dni 6. 11. 2013: - 150,00; ke dni 1. 1. 2014: - 150,00.
5. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný žádosti o udělení občanství nevyhověl z důvodu, že žalobkyně nesplňuje podmínku v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, přičemž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, aby přistoupil k prominutí splnění podmínky. Dle žalovaného se žalobkyně nepoučila, opět docházelo k porušování povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, tj. jsou opět vykazovány nedoplatky, potažmo penále. Žalobkyně se zdržuje na území od roku 1999, což je dostatečně dlouhá doba na to, aby se seznámila s rozsahem a obsahem povinností vůči České republice. Z vyúčtování pojistného za období od roku 1. 9. 2007 do 7. 5. 2014 však vyplývá, že pojistné opět hradila opožděně. Díkce v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství přitom vyžaduje průběžné plnění povinností. Jelikož k pochybení docházelo opakovaně i poté, co byla předchozí žádost zamítnuta, nelze jej označit za málo závažné. K řádnému plnění povinnosti navíc nedocházelo ani v průběhu řízení o žádosti. Je proto nutné dát žalobkyni čas k tomu, aby osvědčila plnění povinností, což koresponduje s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2005 ve věci sp. zn. 8 Ca 80/2005, dle kterého lze vyžadovat plnění povinností, a to i v oblasti veřejného zdravotního pojištění.
6. Ministr vnitra rozklad zamítl. Neztotožnil se s tím, že by docházelo pouze k několikadennímu zpoždění s hrazením záloh. Z vyúčtování vyplynulo, že zálohy nebyly hrazeny i po dobu 3-4 měsíců, a místo pravidelných záloh žalobkyně po určité době uhradila část nedoplatků jednorázovou větší platbou. Neobstojí ani argument, že žalobkyně očekávala úhradu záloh prostřednictvím přeplatku z předchozího roku, neboť přeplatek byl v roce 2009 – 2013 vykázán v rozpětí od 2 Kč do výše maximálně 7 Kč, resp. přeplatek ve výši 3345 Kč, vrácený žalobkyni dne 16. 4. 2012, byl vrácen v souladu s příslušným právním předpisem. K datu vrácení přitom žalobkyně žádný splatný závazek vůči pojišťovně neměla. Postup žalobkyně tak lze hodnotit jako závažné porušení dotčených právních předpisů, přičemž systém veřejného zdravotního pojištění

je založen na solidárním principu. Dále se ministr vnitra neztotožnil ani s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116, ohledně aplikace principu proporcionality, neboť u žalobkyně nelze do budoucna vyloučit opětovné porušování předpisů na úseku zdravotního pojištění. U nezletilé dcery ministr vnitra přihlédl k tomu, že má být zachováno jednotné státní občanství rodičů a dítěte.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu. Zamítnutí žádosti z důvodu opakovaně opožděného zaplacení pojistného je přepjatým formalismem, neboť toto bylo následně vždy zaplaceno v plné výši včetně penále. K opožděnému hrazení záloh docházelo pouze s několikadenním zpožděním, čemuž odpovídá i výše penále v řádech několika korun, výjimečně stovek korun. Neměla být proto zkoumána pouze samotná porušení povinností, ale v úvahu měl být vzat i princip proporcionality – viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116. I žalobkyně se totiž dopustila pouze drobných porušení, která napravila a která nevedla k žádné újmě. Nepředstavuje tedy žádné riziko. Dále žalobkyně namítá, že nebyla dostatečně zohledněna skutečnost, že její nezletilá dcera splňuje všechny podmínky pro udělení občanství. I s ohledem na nezletilou mělo být proto žádosti vyhověno.
8. Žalovaný ve vyjádření v plném rozsahu odkázal na odůvodnění prvoinstančního a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť setrval na právním názoru uvedeném v těchto rozhodnutích.
9. Žalobkyně v replice ze dne 1. 7. 2015 k vyjádření žalovaného sdělila, že trvá na nařízení jednání. Dne 4. 8. 2015 bylo soudu doručeno další podání ze strany žalobkyně, ve kterém uvádí, že za závažné porušení povinností nemůže být považována situace, kdy je placeno pojistné v plné výši, a to včetně penále z prodlení, i přesto, že se tak v některých případech stalo s určitým zpožděním. Nepatrné zpoždění tak nemohlo ohrozit systém veřejného zdravotního pojištění. Zdravotní pojišťovna rovněž nemusela nikdy nedoplatky vymáhat, žalobkyně je sama dobrovolně uhradila včetně penále. V důsledku jednání žalobkyně proto nevznikla žádná újma. Správní orgány se v podstatě vůbec nezabývaly ani rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116, přestože i u žalobkyně došlo pouze k drobným, formálním porušením povinností a tato byla v krátké době napravena. Žalobkyně tak nepředstavuje riziko.
10. Podáními ze dne 4. 4. 2016 a 8. 3. 2017 právní zástupce žalobkyně informoval soud, že došlo k rozvodu manželství žalobkyně, přičemž nezletilá dcera byla svěřena do péče žalobkyně. Žalobkyně ode dne 11. 1. 2017 pokračuje v provozování živnosti, k čemuž pro účely řízení doložil podklady.
11. Dne 10. 4. 2019 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých vyjádřeních. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že je nepřijatelné, aby správní orgány žalobkyni kladly za vinu neplacení pojistného, které bylo již důvodem zamítnutí její předchozí žádosti.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Dle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

14. Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky; plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.
15. Městský soud úvodem předesílá, že na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok. Splnění zákonem stanovených podmínek, eventuálně jejich prominutí, je pouze základním předpokladem k udělení občanství. Je právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje veřejná správa, nikoli soud. Úkolem soudu není nahrazovat správní orgán v jeho odborné kompetenci a ani nahrazovat správní uvážení. Soud posuzuje, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistily skutkový stav, a zda tam, kde se rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105).
16. V posuzované věci není mezi účastníky sporu o zjištěném skutkovém stavu, tj. že žalobkyně řádně a včas nehradila zálohy na pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Sporné však je, zda žalobkyně přesto splňuje podmínku pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.
17. Ve věcech, ve kterých vydání rozhodnutí závisí na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně, principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl; nelze tedy hovořit o absolutním (neomezeném) správním uvážení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42).
18. Posouzením splnění podmínky uvedené § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství se opakovaně zabýval jak městský soud, tak i Nejvyšší správní soud. Účelem podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství cizince, který určitým, *nikoli bezvýznamným způsobem* po dobu jeho dosavadního pobytu na území České republiky porušoval podstatné povinnosti stanovené právními předpisy, neboť je zde oprávněné nebezpečí, že takový cizinec by pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky, a je zde tudíž veřejný zájem na tom, aby takový cizinec občanství České republiky nenabyl. Požadavek plnění povinností však nelze absolutizovat. Porušení zákona, která lze hodnotit jen jako opomenutí bez větší závažnosti, pak závěr o nesplnění uvedené podmínky neodůvodňují, a to zejména za situace, kdy žadatel zjevně nechtěl právní předpisy obcházet či cíleně porušovat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 87, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 55/2007 - 77, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116). Porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství proto musí být hodnoceno v souladu se zásadou proporcionality. Rozhodnutí správního orgánu musí dostatečně přihlídnout k závažnosti případného porušení právních předpisů a i k okolnostem podstatným pro zhodnocení jeho závažnosti (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 As 31/2005-78, a ze dne 13. 3. 2008 č. j. 5 As 51/2007-105).
19. Je proto zřejmé, že nelze ani odhlédnout od závažnosti porušení povinnosti dle právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, resp. nezohlednit zásadu proporcionality. Intenzita porušení musí být hodnocena ve vzájemných souvislostech, tj. zda se například se jedná o ojedinělé porušení, případně dlouhodobé, resp. opakované porušování, zda byl odstraněn škodlivý následek (například uhrazena pokuta), časový odstup, apod.

20. V dané věci u žalobkyně z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění z let 2007 – 2014 vyplývá, že v období od poloviny roku 2008 do poloviny roku 2010 žalobkyni v zásadě permanentně vznikaly nedoplatky, přičemž po většinu toho času byla vedena v kategorii osoby samostatně výdělečně činné. Výše nedoplatků byla nejčastěji v řádech tisíců Kč. Ještě ke dni 8. 1. 2010 činil stav účtu: – 6984,00. Od poloviny roku 2010 do dne podání aktuální žádosti ze dne 19. 12. 2012 měla žalobkyně po většinu času kladný stav účtu, přičemž od 1. 11. 2010 byla opět vedena v kategorii osoby samostatně výdělečně činné. V tomto ohledu je z přehledu dále zřejmé, že žalobkyně prováděla platby „nárazově“ ve vyšších částkách a po jejich „vyčerpání“ se příležitostně i v tomto období dostal stav účtu do mínusu (například ke dni 9. 5. 2012: – 1697,00; ke dni 8. 6. 2012: – 3394,00). Konečně do záporných hodnot se stav účtu dostal i v průběhu samotného řízení o žádosti o udělení občanství, a to ke dni 10. 6. 2013: – 150,00; ke dni 8. 8. 2013: – 150,00; ke dni 9. 9. 2013: – 1898,00; ke dni 8. 10. 2013: – 3646,00; ke dni 6. 11. 2013: – 150,00, ke dni 1. 1. 2014: – 150,00). Ke dni 7. 5. 2014 činil stav účtu: – 30,00. Od roku 2010 bylo rovněž žalobkyni opakovaně vyměřeno penále.
21. V souladu s tím, co již uvedly správní orgány, i soud znovu připomíná, že je povinností žadatele o státní občanství plnit povinnosti vyplývající z právního řádu mimo jiné na úseku veřejného zdravotního pojištění. V této souvislosti dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 7 As 275/2016-50, představuje plnění zákonných povinností vymezených v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, konkrétně i v oblasti veřejného zdravotního pojištění, základní předpoklad pro začleňování cizince do české společnosti. Smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství osobu, která po dobu svého pobytu na území České republiky porušovala právní předpisy a je zde současně důvodné nebezpečí, že by osoba pokračovala v porušování právních povinností i jako občan České republiky.
22. Dle soudu byla závažnost porušení u žalobkyně hodnocena ve vzájemných souvislostech, tj. především s ohledem na výši nedoplatků, časový úsek porušování povinností a opakovanost porušení. Správní orgány správně vytkly žalobkyni, že k neplnění došlo i v letech bezprostředně předcházejících podání žádosti, tj. nikoli v dávné minulosti (byť se tak v posledních letech dělo ojedinele ve srovnání s dobou před rokem 2010), jakož i na opakovanost neplnění ze strany žalobkyně. Jakkoli se platební morálka žalobkyně zejména v letech 2011 a 2012 výrazně zlepšila, k neplnění povinnosti nakonec znovu docházelo i v průběhu řízení o žádosti. Nejedná se tedy o situaci, že by správní orgány své rozhodnutí založily pouze na stejných nedoplatcích jako při zamítnutí předchozí žádosti žalobkyně. Nedoplatky se přitom pohybovaly v řádu tisíců korun. To dle soudu oprávněně u správních orgánů zakládalo obavu z dalšího opakování v budoucnu, a že se žalobkyně doposud nepoučila. Správní orgány adekvátně poukázaly na to, že neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby mohlo být konstatováno, že se obdobná situace již nebude opakovat. Byť žalobkyně nedoplatky včetně penále uhradila, typicky provedením jednorázových úhrad vyšší částkou, nebyly shledány žádné objektivní či subjektivní skutečnosti, které by jí bránily včas a řádně plnit uvedenou povinnost. Na základě výše uvedeného bylo proto dle soudu možné v dlouhodobém časovém kontextu konstatovat negativní vztah žalobkyně k řádnému plnění uvedené povinnosti. Nejednalo se o ojedinelé a okrajové porušení, resp. opominutí. Namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu proto městský soud neshledal.
23. Lze tak uzavřít, že požadavek plnění povinnosti v posuzované věci nebyl správními orgány nijak absolutizován. U žalobkyně nešlo o ojedinelý exces. Žalobkyně si i s ohledem na to, že se jednalo o opakovanou žádost, musela být vědoma dané povinnosti, sama se však rozhodla upřednostnit hrazení vyšších jednorázových částek, což ovšem klade nároky na to, aby si stav účtu náležitě ohlížela. V tomto ohledu jsou dle městského soudu okolnosti případu žalobkyně obdobné jako v případě, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud a porušení práv žadatele neshledal v rozsudku ze dne 1. 6. 2017, č.j. 9 As 268/2016-39. V tomto rozsudku šlo rovněž o opakované nedoplatky „pouze“ v řádech tisíců korun, což v důsledku vedlo k neudělení občanství.

24. S ohledem na shora uvedené tedy nelze přisvědčit žalobkyni, že v jejím případě správní orgány postupovaly s přepjatým formalismem. Ačkoli žalobkyně vzniklé nedoplatky uhradila, což bylo ostatně její povinností, jedná se pouze o jednu z okolností, kterou je nutné vzít při rozhodování v úvahu. Sama o sobě na výše uvedených závěrech nic nemění.
25. Rovněž není pravdou, že by pochybení žalobkyně napravila v rámci několika dnů, neboť z přehledu vyúčtování pojistného je zřejmé, že stav účtu byl v záporu například od 8. 4. 2010 do 18. 6. 2010, od 10. 1. 2011 do 14. 2. 2011, od 9. 5. 2012 do 12. 6. 2012, od 8. 8. 2013 do 6. 11. 2013. Výše předestřený smysl a účel § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství taktéž nevyžaduje pro konstatování nesplnění podmínky, aby chování žadatele muselo nutně ohrozit celý systém veřejného zdravotního pojištění, což by u žalobkyně bylo jen obtížně představitelné, případně aby zdravotní pojišťovna přistoupila k vymáhání pohledávek.
26. Pokud se žalobkyně odvolává na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2006, č.j. 10 Ca 155/2006-116, je k tomu nutné sdělit, že uvedená věc se týkala porušení pobytového režimu cizince, přičemž soud zdůraznil význam okolností každého jednotlivého případu pro posouzení splnění podmínky a v dané věci shledal na straně žadatelky o občanství pouze formální opomenutí. Z uvedeného rozsudku, jakož i z navazující judikatury zejména Nejvyššího správního soudu, která byla předestřena výše, vyplývá, že vždy musí být hodnoceny konkrétní okolnosti u žadatele i s přihlédnutím k principu proporcionality. Nelze se tedy bez dalšího dovolávat uvedeného judikátu, aniž by byly vzaty v úvahu individuální skutečnosti. Tomuto požadavku správní orgány u žalobkyně dostály, jak již bylo vysvětleno.
27. Konečně ani upřednostnění zásady jednotného státního občanství rodičů a dítěte ze strany správních orgánů, přestože nezletilé dítě žalobkyně mělo splňovat podmínky pro udělení občanství, nepovažuje soud za důvod pro zrušení rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z judikatury, jedná se o obecně uznávanou zásadu sloužící k ochraně státoobčanských vazeb v rámci rodiny, přičemž žalobkyně musela být srozuměna s tím, že při zahrnutí nezletilého a existenčně závislého dítěte do své žádosti výsledek posouzení splnění podmínek u její osoby bude mít bezprostřední vliv i na její dítě (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č.j. 8 As 31/2012-76, a ze dne 30. 1. 2014, č.j. 4 As 142/2013-29). S ohledem na skutkové okolnosti případu v tomto směru soud pochybení neshledal.
28. K žalobkyni doloženým podkladům v průběhu soudního řízení, které se týkají rozvodu manželství, péče o dítě, resp. pokračování v provozování živnosti od 11. 1. 2017, soud konstatuje, že tyto nemají na závěry soudu vliv.
29. Městský soud proto shledal, že správní orgány posoudily podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství v mezích zákona o státním občanství. Přihlédly k opakovanému porušení zvláštního právního předpisu v rámci posouzení týkající ho se několikaletého období, včetně období po dobu samotného řízení. Pro srovnání i dle právní úpravy dle § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, který nabyl účinnosti až od 1. 1. 2014, lze žadateli udělit občanství, pokud v posledních *3 letech předcházejících dni podání žádosti* neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů. V souhrnu se tak i dle soudu jednalo u žalobkyně o porušení svou povahou závažné a soud neshledal libovůli, resp. překročení mezí správního uvážení na straně správních orgánů, které správně konstatovaly, že porušení povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění dosahovalo intenzity vedoucí k nesplnění uvedené podmínky.
30. Námitkám žalobkyně proto soud nepřisvědčil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
32. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2019

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.

předsedkyně senátu